

стані псевдо-пасивності, а також при застосуванні цього методу приділяється більше уваги саме на інтереси учнів. Наприклад, «навчальний матеріал вводиться на основі полілогів у супроводі перекладу на рідну мову, а також коментарем лексичного чи граматичного характеру. Активізація матеріалу проходить за допомогою драматизації, ігор, пісень, вправ на запитання-відповіді».[2, 562] Завдяки цьому методу створюється сприятлива атмосфера для оволодіння усного мовлення та за один місяць словниковий запас учнів збільшується на 2000 слів.

Головним девізом драматико-педагогічного методу є: «ми вчимо і вчимося мови головою, серцем, руками і ногами». Наприклад, учні можуть розігравати сценку чи діалог з підручника, при цьому вони вживаються в роль, чітко артикулюють звуки, подають сигнали за допомогою жестів та міміки.

Мовчазний метод, розроблений Галебом Гатегно, набув популярності наприкінці 20 століття та утілює ідею «автономії» учнів у процесі навчання. Для цього методу характерна «мовчазна роль» вчителя та в той же час активна самостійна діяльність учнів. Засобом цього методу є «жести вчителя, кольорові звуки, вокабулярні таблиці, кубики для демонстрації введення та засвоєння звуків слів, структур у діях і ситуаціях».[2,562]

Отже, в контексті розглянутої теми необхідно зазначити, що кожен метод застосовується при певних умовах та для більш ефективного результату методи можуть комбінуватись.

Список використаних джерел

1. Кузьмінський А.І., Омеляненко В.Л. Педагогіка. Київ: Знання, 2008. - 447 с.
2. Морська Л.І., Паршикова О.О., Максименко А.П. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика. Київ: Ленвіт, 2013. С 558-561

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент Титаренко О.І.

НОВІТНІ ДОСЛІДЖЕННЯ ОНОМАТОПЕЇ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Кошова М.Л.

*Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
e-mail: koshova.mariia218@vni.edu.ua*

Мова — це інструмент, який ми використовуємо для вираження ідей, думок та почуттів. Ономатопоетична теорія походження мов твердить, що мова виникла шляхом наслідування людиною природних джерел звуку. Адже й у сучасній мові чимало слів імітують звуки відповідних істот, явищ та об'єктів, приміром, звук краплі води «крап-крап», звуки тварин, наприклад, гавкіт собаки «гав-гав», а також звуки людини, приміром, чхання.

Слово оноματοпея походить від грецьких слів – *ὄνομα*, що означає «ім'я» та *ποιέω* «робити або карбувати». Оноματοпея — явище, що здавна викликає особливий інтерес багатьох дослідників; тому існують різні його визначення. На думку О. О. Селіванової, оноματοпея – це закономірний зв'язок між звуковим складом слова й акустичною ознакою позначеного [3, 517]. Оноματοпея є підґрунтям творення звуконаслідувальних слів, що відтворюють і наслідують звуки навколишнього світу, наприклад, гав-гав, няв-няв, miau, kikeriki, квакати, нявчати, miauen, rascheln, der Uhu тощо.

Оноματοпея почасти зумовлює звукосимволізм [3, 517]. Іноді термін звукосимволізм використовується як синонім звуконаслідування. Наприклад, у своїй праці дослідниця Кабиш М.Ю. споріднює їх значення, вважаючи звукосимволізм не дуже задовільним терміном, але достатнім для позначення очевидної відповідності звукових структур багатьох окремих слів їх значенням. Кращим описом для цього явища може бути «природна виразність» [1, 51-54].

Звуконаслідувальна лексика сучасної німецької мови не належить (всупереч поширеному переконанню багатьох зарубіжних і вітчизняних дослідників) до маргінального шару словникового складу мови, а є значною численною групою слів, яка потребує всебічного системного опису й ретельного вивчення [2, 42].

Існує кілька класифікацій звуконаслідувальних одиниць німецької мови. По-перше, класифікація за частинами мови, в якій виділяються звуконаслідувальні вигуки, дієслова, іменники та прикметники. По-друге, класифікація за критерієм збереження та зміни первісного значення звуконаслідувальних одиниць, в якій існують слова, що зберегли своє первісне значення, слова, що змінили його, і так звані вторинні звуконаслідування. По-третє, у класифікації за семантичним принципом виділяють назви тварин, вигуки тварин, приманку тварин, позначення шурхіт і шумів, різні поняття та явища дійсності.

Як зазначає Сулова Л. В., у процесі еволюції мови звуконаслідувальні слова можуть змінити своє значення: вони можуть зовсім втратити первісний сенс чи стати багатозначними шляхом метафоричного перенесення позначень тварин на людей, уособлень, при цьому може змінюватися стилістичне забарвлення. Прикладами німецьких багатозначних звуконаслідувальних слів є: Ballawatsch – (1) безлад, (2) нікчемна людина; Wauwau – (1) собака, гав-гав, (2) наглядка; Kladderadatsch – (1) балаканина, плітки, (2) трам-та-ра-рам, шум, скандал; Schickimicki – (1) "мажор", піжон, (2) модні брязкальця, витребеньки; quatschen – (1) базікати, пліткувати, (2) хлюпати; donnern – (1) кричати, розкритись, метати громи та блискавки, (2) барабанити, голосно стукати [4].

Звуконаслідування є основою для створення фразеологічних одиниць, що відіграє істотну роль у розширенні словникового складу німецької мови. Звуконаслідувальні слова можуть бути центрами подальшого словотвору [4, 188].

У сучасній германістиці актуальними залишаються питання граматичної фоносемантики: граматичні критерії німецьких звуконаслідувальних слів,

фоносемантичні універсалії, співвідношення афіксації, редуплікації, апофонії, конверсії, словоскладання та звукотворчості тощо.

Отже, незважаючи на тривалу історію вивчення звуконаслідування у німецькій мові, у дослідженні ономотопеї залишається чимало невирішених проблем, які потребують наукового розгляду.

Список використаних джерел

1. Кабиш М. Ю. Звукопис в українській поезії першої половини ХХ століття: семантика, функції : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01. Київ, 2015. 267 с.
2. Мельничук Р.І. Фоносемантичні явища у сучасній німецькій мові (теоретико-експериментальне дослідження) : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.04. Чернівці – Запоріжжя, 2018. 241 с.
3. Селіванова О. О. Лінгвістична енциклопедія. Полтава: Довкілля, 2010. 844 с.
4. Сулова Л.В. Особенности немецких звукоподражаний как единиц экспрессии языка. Филологические науки. Вопросы теории и практики. 2015. No 5 (47): в 2-х ч. Ч. II. С. 187-190.

Науковий керівник: викладач Ришкова А.В.

DIE VERWENDUNG DER LIEDMATERIALIEN BEI DER BILDUNG DEUTSCHSPRACHIGER WORTSCHATZKOMPETENZ

Krywenok A.O.

Nationale Bogdan-Chmelnytskyi-Universität Tscherkasy

e-mail: krian5511@gmail.com

Der Prozess der Globalisierung und die technologische Entwicklung wirken sich auf alle Bereiche der Gesellschaft aus. Sie verändern die Methoden und die Unterrichtsherausforderungen. Die letzten bestehen in der Bildung so wichtiger Fähigkeiten des Schülers des 21. Jahrhunderts wie die Entwicklung des kritischen Denkens und die Bildung fremdsprachlicher Kompetenz. Daher müssen neue Formen der didaktischen Arbeit gefunden werden, insbesondere im Prozess des Fremdsprachenlernens.

Das Liedmaterial ist eine der Varianten einer spezifischen Hilfsart der Anschaulichkeit im Fremdsprachenunterricht. Seine Besonderheit der Verwendung ist die gleichzeitige Aktivierung aller Arten von Sprachaktivitäten: Sprechen, Lesen, Hören und Schreiben [2].

Der methodische Wert der Verwendung des Liedmaterials ist:

- 1) die Bildung von Fähigkeiten zum Umgang mit lexikalischen Einheiten in verschiedenen Kontexten, Entwicklung des stilistischen Geschmacks der Schüler;
- 2) das Erarbeiten und das Festigen einer breiten Palette grammatikalischer Konstruktionen;
- 3) die Entwicklung von rhythmischen und artikulatorischen Sprachfähigkeiten, die Verbesserung der Aussprache;